

Ботевъ. (самъ) Приготовленіята сж въ редътъ си, рѣвността е отлична, планътъ е сполучливъ; остава само да се зададе зората на сутрешній день, да огрѣе жаркото слънце тихия бѣлъ Дунавъ, да се появи бързия параходъ въ когото да се навеземъ и тогава щж повѣрвамъ че наистинна отъ насъ по-щастливи нѣма! А ако даде Богъ благополучно да стѣпимъ и на земята въ която сме се родили, то тогасъ за менъ поне по-вѣсель, по-радостенъ часъ, на да ли ще има! Незабавно щж се отправихъ къмъ Балканътъ, къмъ злощастната оная богата земя Тракія! тамъ щж отведж храбрата си дружина, да се боримъ за свободата на милитѣ си братія, да си отмѣстимъ на дивитѣ турски орди, които немилостиво колятъ милихтъ ми народъ, като опустошаватъ сичко което е Българско. Ахъ, познато ми е турското отмъщеніе, извѣстенъ ми е тѣхния варваризъмъ! Богъ знае, какъвъ плачъ и риданіе е днесъ тамо! . . . (Моли ся).

О, мой боже, правій боже!
 Не ти, що си въ небесата,
 А ти, що си въ мене боже —
 Менъ въ сърцето и въ душата . . .

Не ти, който си направилъ
 Отъ калъ мъжътъ и жената,
 А човѣкътъ си оставилъ
 Робъ да бже на земята;

Не ти, който си помазалъ
 Царе, папи, патриарси,
 А въ неволя си зарязалъ
 Моитѣ братя сиромаси;

Не ти, който учишь робътъ
 Да тѣрпи и да са моли
 И хранишь го доръ до гробътъ
 Само съсъ надѣжди голи;

Не ти, боже, на лъжцитѣ,
 На безчестнитѣ тирани,
 Не ти, идолъ на глупцитѣ,
 На човѣшкитѣ душмане!